

— Азъ, господинъ докторе! бързо и ясно ми отговори същиятъ човѣкъ. „Какво ще заповѣдате!“ пита той и ме гледа съ ония орлови очи, — сѣкашъ ме произива.

— Прѣгледъ правя, му казахъ.

— Слушамъ! отговори той по войнишки и трѣгна слѣдъ мене.

Азъ обиходихъ цѣлото здание и останахъ очуденъ отъ отличната чистота и добрия редъ. Казахъ нѣколко похвални думи на старшията и си заминахъ по работата.

IV. Мургавото лице ми се стори познато.

Вървя азъ, а туй мургаво лице не излиза отъ умѣтъ ми. Стори ми се познато. — „Гдѣ ще да съмъ виждалъ тоя човѣкъ? Въ Европа, въ София?...“

— Хей, войникъ, ела тукъ! Ковачъ ли си?

— Тѣй вѣрно!

— Какъ е името на вашия старши?

— Асѣнчо Младеновъ, господинъ докторе.

— Асѣнчо... Младеновъ... чудно! Такова име не зная, си шепна азъ.

— Отъ гдѣ е родомъ?

— Отъ село Ябълково, господинъ докторъ.

— Иди си!

... Отъ Ябълково, значи отъ моето родно село; изглежда мой връсникъ; кой ще да е, кой?... Азъ пратихъ да го викатъ.

V. Срѣща.

Той влезе при менъ съ усмихнато лице. „Добъръ день. Азъ веднага ви познахъ, господинъ докторе“, проговори той.